

המורה

או:

איך פיטרו אותי ממשרד החינוך?

הדמויות

אני, מורה

רוני, תלמידה

ג'וני, תלמיד

יואב, תלמיד

שרון, פרמדיקית המסע

אודי, רכז השכבה

פול, פולני

יעקב, מדריך

(ניתן להתייחס לסוגריים כטקסט או כפעולה בימתית)

(וניתן גם לא להתייחס אליהם בכלל)

לפעמים אתה עושה החלטות בחיים שאין בהן שום היגיון.

אולי זה מתוך דחף לרצות.

אולי זה מתוך ציפייה נאיבית למשמעות.

ואולי זה סתם טימטום של הרגע.

אותי ספציפית הטמטום של הרגע הוביל לזה שהסכמתי להיות מורה מלווה במסע לפולין של אוטובוס מספר 2.

להיות במחיצת 37 תלמידים חרמנים בני שבע עשרה שלא יודעים להשתמש בדיאודורנט.

במקום להיחנק מצחנה פעמיים בשבוע לשש שעות, תיחנקי בפולין 144 שעות ברצף.

בהצלחה.

1.

איגרת למורים

מורים יקרים,

לקראת היציאה למסע לפולין ועל מנת למנוע אי-סדרים שחלו בעבר, ברצוני להדגיש מספר הנחיות:

- תלמידי המסע מאורגנים לפי ארבע קבוצות שיוך שעברו יחדיו את תהליך ההכנה המשמעותי למסע בארץ. להיקשרות הקבוצה יש חשיבות רבה, הן מבחינה חינוכית-רגשית, הן מבחינה לוגיסטית והן מבחינה ביטחונית.
- קבוצת השיוך תתנייד יחד ממקום למקום באוטובוס ייעודי עם נהג מקומי קבוע. אין להעביר תלמיד מקבוצת שיוך אחת לאחרת ללא אישור מנהל בית הספר, גם במקרים חריגים.
- כל מורה העומדת בראש קבוצת שיוך אחראית לדאוג לנוכחותם של תלמידי הקבוצה בכלל הפעילויות, להעביר לקבוצה שיחות העשרה ולהקפיד הקפדה יתרה על כללי המשמעת.
- להלן תמצית כללי המשמעת לתלמידים: אין לעשן, אין לשתות אלכוהול, אין לנהוג באלימות פיזית או מילולית, אין להתנתק מקבוצת השיוך בכל מקום זמן פרט לזמן החופשי בקניון ארקדיה בורשה, אין לצאת מהמלון לאחר שעת ההגעה אליו, אין לצאת מהחדרים לאחר כיבוי אורות.
- על המורים לראות בחומרה כל עבירה על כללי המשמעת ולדווח לרכז השכבה באופן מיידי.
- כל תלמיד העובר על האמור יספוג עונש: טיסה חזרה לארץ.

אני מאחל לכם ולתלמידים מסע משמעותי ופורה,

מר שמואל (שמוליק) ברקוביץ',

מנהל בית הספר.

2.

הילטון המפטון, ורשה, יום 1

אני הולכת במסדרון ארוך.

מפלסת את דרכי בתוך אוויר דחוס בריח בשר חרוך וזרע טרי.

בדרכי להתמודד עם החוויה המחשלת ביותר שמשרד החינוך יכול היה לספק לי:

תפיסת קטינים שמתעלסים בהתלהבות נעורים בארץ בה סבא רבא שלהם נרצח באכזריות.

רומנטי.

חצי מסדרון כבר מאחוריי.

אחרי יותר מעשרים וארבע שעות ערות רצופה של טיסות, הסעות, סיורים ברובע היהודי, סיורים בבתי כנסת, בתי קברות, בתי זונות -

(סתם לא)

וכל זה תוך כדי ספירה בלתי פוסקת של

30

32

34

36

37

תלמידים שבאחריותי,

אני תוהה לעצמי האם לפחות הצלחתי לשאוב מהם קצת רוח נעורים כאיזשהו סוג של פיצוי עבור עוגמת הנפש. ואז אני נזכרת. מותק, את בת 27. בעולם אחר אולי היית מצליחה לשמור על רוח הנעורים. אבל לא. את בחרתי להיות מורה.

החושים שעוד עובדים בגילי המופלג מזהים מספר אפשרויות בנוגע לזהות הפושעים שאני עומדת להחזיר בטיסה ישירה לארץ: או שמדובר בג'וני עם החברה הנוכחית שלו, או שמדובר בג'וני עם האקסית שלו משנה שעברה, או שמדובר בג'וני עם כל בת אפשרית אחרת. בכל מקרה, נראה שכבר הבנתם שג'וני על הכוונת. ג'וני הוא יעני ה"חאתיך" של השכבה, הוא תמיד שזוף, הוא בצופים, יש לו שם של כוכב פורנו, והוא כנראה הסיבה המרכזית שבחרו בי לעשות את העבודה השחורה ולא ברחל סגל, כי מסתבר שאני המורה היחידה שחיי המין שלה פעילים ברמה שהיא מסוגלת לראות אותו בתחתונים בלי לבלות כל הלילה באוננות סוערת.

(ואוו זה כל כך לא לעניין מה שאמרתי עכשיו)

עומדת מול הדלת.

לא חושבת על רחל סגל מאוננת יותר.

מקשיבה לרעשים המוזרים.

אני לא בטוחה אם ככה נשמע סקס של טינאייג'רים או שזה הסוף של "הבריחה מסוביבור".

דופקת על הדלת.

הרעש נפסק.

3.

אוטובוס, איפשהו בדרך לטרבלינקה, יום 2

יעקב המדריך של האוטובוס פוצח בנאום הבוקר:

יעקב: ויהי ערב ויהי בוקר, היום השני למסע של אוטובוס 2, המתגלגל בדרכי עפר אל עבר מחוז קוסוב לאצקי.

יעקב הוא מעין שילוב של טוביה צפיר וזאב רווח, זה המסע לפולין ה-24 שהוא מדריך ויש לו שני פיצ'רים מרכזיים: הוא נוהג ללחוש כשיש מילים שהוא רוצה לתת להן דגש דרמטי, והוא נושם בכבודות כשהוא הולך ממקום למקום.

(יעקב נושם בכבודות)

הבעיה היא שכל המסע אנחנו נמצאים עם אוזניות כדי שנוכל לשמוע אותו בין כל תיירי השואה האחרים אז זה נשמע יותר כמו:

(הנשימה הכבדה של יעקב יוצרת דיסטורשן לא נעים לשמיעה באוזניים)

יעקב: ... אחרי שביום הראשון האוטובוס התגלגל לרובע היהודי קז'ימיז' -

(תכף תגיע הלחישה)

יעקב: ... ואז לשרידי הגטו שברובע פודגוז'ה -

(עוד מעט)

... ואז לכיכר השילוחים הלא היא האומשלגפלאץ, היום נבקר ב -

(חכו לזה)

יעקב: (בלחש) טרבלינקה.

(תודה רבה)

בום.

בקבוק מי עדן שנפל מהתאים העליונים של האוטובוס גורם לבהלה חסרת פרופורציות ומסיט את תשומת הלב מיעקב.

רוני: סליחה.

אני מבינה ללבו, כל איש חינוך יודע שיבוא יום והוא יתחרה על תשומת לבם של התלמידים עם בקבוק.

רוני: יש למישהו נייר?

בעלת הבקבוק הכריזמטי היא רוני מרציאנו, הפילגש של ג'וני מאתמול. קצת שמנמנה. עגיל באף. עושה מיונים למסלול שחקים במודיעין ככה שהיא תעשה בוחטות בהייטק ולכן אני כבר עכשיו מרגישה נחותה לידה.

ג'וני: לי יש.

ג'וני הגבר על שולף את הכלי שלו - גליל טישו סקסי במיוחד, ורוני מתכופפת לנקות את שלולית המים שנשפכו מהבקבוק עם חיוך ממזרי.

אני קולטת את הנהג הפולני מסתכל עליה מהמראה הקדמית. או שהוא מפחד שהיא גרמה נזק לריפוד, או שהוא בודק עד כמה המכנסיים שלה נמוכים כשהיא במצב כפיפה.

רוני: תודה.

(לא מותק, התודה האמיתית מגיעה לאישה שבזכותה את עדיין כאן בפולין ולא חזרה בארץ עם הערת משמעת על סקס פרוע)

יעקב: ובחזרה לענייננו -

בשואה קראו לאנשים שלא הלשינו 'חסידי אומות עולם'. לא משווה, רק אומרת.

4.

תחנת דלק, אמצע הדרך לטרבלינקה, תור של 39 תלמידים שלא מעריכים מספיק את השימוש בדאודורנט לתא אחד של שירותים

נוזל צמיגי שמתחיל להצטבר בתחתונים שלי רומז לי שאני מתאפקת להשתין כבר יותר מידי זמן.

אני מתלבטת אם להתמודד עם ההשפלה של לעמוד איתם בתור כצאן לטבח או להתאפק עד טרבלינקה.

אני מחליטה על פתרון אלטרנטיבי של השתנת-שדה בצד השני של האוטובוס. מקסימום איזה מטרידן פולני יקבל סיפוק מצפייה בתחת של יהודייה.

(עומדת מאחורי האוטובוס. פותחת כפתור. פותחת ריצ'רץ')

קולטת את רוני מרציאנו מעשנת בחשאיות ובאותו הרגע מבינה שאני הכי לא יכולה להיתפס עם חנות פתוחה ליד תלמידה שכמעט צפיתי בה אתמול מבצעת אקט פורנוגרפי.

אני: אני רואה שאת ממש רוצה שאני אטיס אותך חזרה לארץ.

רוני: את יכולה לעשות את זה אם את רוצה.

אני: לא חושבת שיהבו את זה במיונים שלך בצבא.

רוני: מה את רוצה ממני?

אני: את כבר על שלוש הפרות נהלים של המסע.

רוני: איך שלוש?

אני: מה שהיה אתמול, ועכשיו.

רוני: זה שתיים.

אני: אתמול זה היה אחרי כיבוי אורות. שלוש.

רוני:

אני:

רוני:

אני: את יכולה לפחות לעשן במקום קצת יותר אסטרטגי.

רוני: את רוצה לדווח עליי?

אני: לא. לא באמת.

רוני: תעשי את זה. ממש לא איכפת לי.

אני: לא איכפת לך?

רוני: ממש לא.

אני: אז למה באת לפה?

רוני: מה זאת אומרת?

אני: זה טיול יקר. את יכולה לעשן ולהזדיין גם בארץ.

(היא מסתכלת עליי במבט מופתע)

(אני עושה פרצוף רציני כאילו מה שאמרתי עכשיו היה סופר לגיטימי)

רוני: אני לא "מעשנת ומזדיינת". זה נשמע כאילו אני איזה... לא יודעת.

אני: את באמת לא. תעיפי את הסיגריה כבר.

(היא זורקת את הסיגריה)

(יופי. יש לי קצת סמכות)

אני: ואת לא יוצאת יותר מהחדר שלך אחרי כיבוי אורות. אוקי?

רוני: אוקי.

אני: ושאני לא אראה אותך מעשנת יותר.

אני: כאילו, אל תעשני בכלל. גם כשאני לא רואה.

אני: וגם לא כשתחזרי לארץ. בסדר?

רוני: בסדר.

אני:

רוני: ולגבי מה ששאלת –

אני: כן?

רוני: אני יודעת למה באתי לפה.

אני: למה?

רוני: את לא יכולה להבין.

אני: למה?

רוני: כי את מורה.

5.

טקס בית ספרי, חצר מחנה ההשמדה טרבלינקה, מוקפת באלפי אבנים ובאבן אחד מרכזית שרשום עליה "לא עוד!" בעברית בפונט טיימס ניו רומן עם רווח לפני הסימן קריאה

תלמיד חיזור שר את "יש לי סיכוי להינצל" בקול רועד וחרשי.

תוהו איך היה מספיק תקציב כדי לרצוח 900 אלף אבל לא מספיק בשביל להשקיע בעיצוב גרפי לאנדרטה לזכרם.

רואה בזווית העין זוג תלמידים מחזיקים ידיים בשדה האבנים. הנער המהוסס מעביר את היד הרועדת שלו על הגב של הנערה. הוא מתקדם לעבר אבן מחודדת שנמצאת כמה סנטימטרים לפניו. האבן מתאימה בדיוק לצורה של הרווח בין הרגליים שלו. היד שלו מתקדמת לעבר הגב התחתון שלה ומפלסת את דרכה מתחת לחולצה. הוא מתחיל להשתפשף על האבן. הבחורה נראית כמו רוני מרציאנו, אבל הבחור הזה הוא לא ג'וני. הוא מסובב את הראש. המבטים שלנו נפגשים.

זה שחר בן טוב מאוטובוס 4, מוציאה את הפלאפון ועושה כאילו לא ראיתי כלום.

אודי: תכניסי את זה, כולם רואים אותך.

אני: סליחה.

(זה אודי, רכז השכבה והאחראי על המשלחת. והמנהל העתידי של בית הספר)

(אם תשאלו אותו לפחות)

אודי: הוא מרגש אותי הילד הזה.

(הוא מדבר על יואב, התלמיד החיזור שככל הנראה נתנו לו לשיר רק כי אבא שלו נהרג השנה במבצע צבאי)

אני: הוא שר אחלה, פשוט "יש לי סיכוי להינצל" זאת בחירה קצת מוזרה.

אודי: צריך קצת שירים מודרניים, שיהיה להם למה להתחבר.

אני: אין בעיה, פשוט אמרו שבטרבלינקה ניצלו רק 70 אנשים אז הייתי אומרת שהסיכוי להינצל הוא אפס נקודה אפס אפס אפס שבע שבע שמונה.

(מראה לאודי את החישוב על מסך הפלאפון)

(הוא לא נראה משועשע במיוחד)

אודי: זה היה השיר האהוב על אבא שלו. הוא שר אותו נפלא ביום הזיכרון. אחד הרגעים המרגשים.

(כי כולם ריחמו עליו שאבא שלו נהרג)

אודי: זאת בחירה מאוד מתבקשת לטקס כזה.

(לא בגלל השואה, אלא כי אבא שלו נהרג)

אודי: חוץ מזה זה מהלך יפה.

אני: מהלך של מה?

אודי: הוא שר את זה בארץ ועכשיו הוא שר את זה בטרבלינקה. משואה לתקומה.

ג'וני: כאן. במשלוח הזה. אני חוה. עם הבל בני. אם תראו את בני הגדול. קין בן אדם. תגידו לו שאני. כאן. במשלוח הזה. אני חוה.

אודי: מה הוא עושה!?

ג'וני: עם הבל בני.

אני: הוא מקריא את השיר.

ג'וני: אם תראו את -

אודי: הוא עושה מזה צחוק!

ג'וני: בני הגדול.

אני: לא, ככה הולך השיר, זה מין לופ כזה -

ג'וני: קין בן אדם.

אודי: אני מלמד כבר 15 שנה אני מכיר את כתוב בעיפרון בקרון החתום.

(פייר אינאף)

ג'וני: תגידו לו שאני. כאן.

אודי: איך עוצרים את הדבר הזה!?

יואב: לשירת התקווה, הקהל מתבקש לעמוד.

אודי: תודה לאל. תגידי, מה הוא?

אני: ג'וני? הוא טינאייג'ר. זה כזה הכלאה בין אדם לבבון.

אודי: לא, מה העדה שלו?

אני: ?

אודי: הוא בא לכאן כדי לכבד את ההיסטוריה שלנו או כדי להשכיב בחורות?

(למה או או כשאפשר גם וגם)

אודי: את יודעת טוב מאוד שהחוויה הזאת משמעותית הרבה יותר כשיש לך באמת... קשר לנושא.

אני: למה אני יודעת טוב מאוד?

אודי: כי לך יש קשר לשואה.

אני: נראה לי שלכולם יש קשר לשואה.

אודי: זאת לא הפעם הראשונה שלי במסע לפולין, אני מכיר את הטיפוסים האלה. ככה בדיוק התחיל הסיפור הזה עם דנה וולמן.

אודי: סבא שלך, נכון?

אני: מה?

אודי: סבא שלך, היה ב...שואה?

אני: מי זאת דנה וולמן?

אודי: מה, את לא מכירה את הסיפור?

אני: לא.

אודי: היא הייתה תלמידה שכל המסע התמזמזה עם איזה אחד שגם כן היה עושה צחוק בטקסים, מתפרע באמצע מחנות השמדה, עד שאחת המורות תפסה אותם שוכבים ולא דיווחה, והילדה המסכנה נכנסה להריון.

אני: או. ואוו. מי זאת המורה הזאת?

אודי: היא לא מלמדת יותר, פיטרו אותה. אמא של דנה תבעה גם את הבית ספר וגם אותה באופן אישי על רשלנות מקצועית. לילדה אין בגרות, לא התגייסה, עם ילד בן שנתיים, עושה לק ג'ל למחייתה -

אני: דוקא מלק ג'ל מרוויחים יפה.

אודי: היא הייתה אמורה להיות תוכניתנית במודיעין.

אני: אה.

אודי: שימי עין על ג'וני.

אני: טייכר.

אודי. מממ?

אני: זה השם משפחה שלו. גרמני.

6.

שביל אבנים דרכו אנחנו מובילים אל איפה שהיו פעם פסי הרכבת, מחנה ההשמדה טרבלינקה. מימיני אלפי עצים ירוקים. משמאלי אבנים גדולות עם שמות של מדינות ומתוך האוזניות שלי בוקע קולו המנחם של -

יעקב: אישה בהריון - דינה להישלח לתאי הגז מיד.

בזמן ש -

30

32

34

36

37

תלמידים הולכים לפניי בשביל.

(נשימה כבדה של יעקב)

עד כה לא איבדתי אף תלמיד.

(ועוד אחת)

אני מורה מצוינת.

יעקב: הסיכוי היחיד של אישה בהריון להישלח לעבודה במקום למוות, היה אם היא הצליחה להסוות את זה כמו שצריך.

אני ממש מקווה שילדים בני 17 יודעים לשים קונדום.

או שהיא על גלולות.

יעקב: מדובר כאן ברצח כפול מצד הנאצים - הם גם רוצחים את האישה, אבל גם את האפשרות לדור המשך.

רגע, אני הייתי על גלולות בגיל 17?

אולי יש לה בכלל התקן?

יעקב: אלמלא השואה, אם מחשבים את כל הילדים שהיו יכולים להיוולד, אוכלוסיית היהודים בעולם כיום הייתה גדולה פי -

אולי הדור של היום פרוגרסיבי מספיק כדי לשים התקן לילדות בנות 17?

למה המשפט הזה היה נשמע דווקא ממש לא פרוגרסיבי?

שרון: למה הוא מספר להם את כל הדברים האלה?

(מבהילה אותי אישה רזה וכפופה עם פרצוף טרחני ותיק עזרה ראשונה על כתף ימין)

שרון: כל הקטע עם הנשים בהריון. לא יודעת, אולי רק אני רגישה לזה.

אני: אני מניחה שבשביל זה המסע הזה קיים.

שרון: טוב, את המורה שלהם, את יודעת יותר טוב ממני. אני שרון, הפרמדיקית.

אני: אה, את אמא של יואב.

שרון: כן. ואת המורה שלו.

אני: אני לא מלמדת את הכיתה שלו, אני רק מלווה את האוטובוס.

שרון: טוב, בכל זאת הכרת אותו קצת בהכנה, אני מניחה.

אני: כן.

יעקב: התחנה הראשונה בה האסירים שנשלחו לעבודה היו עוברים הייתה "הסאונה" - תחנת ניקוי וחיטוי.

שרון: תגידי, את יכולה לצלם אותי פה במקרה?

(היא עומדת ליד שחזור פסי הרכבת מהם אבותינו הורדו אל מותם)

אני: בטח.

(היא נותנת לי את האנדרואיד הגרוע שלה ומבעד למסך השרוט אני שמה לב שהיא דווקא די צעירה)

יעקב: תחשבו מה זה עבור אישה להתפשט בכפייה, לשתוק כשמגלחים לה את כל שיערה.

שרון: לחייך?

אני: מה שאת רוצה.

יעקב: הנאצים הפכו אותן ל -

שרון: תודה.

אני: בכיף.

יעקב: (בלחש) תת-אדם.

שרון: אז... איך את חווה אותו עד כה?

אני: את ה... מחנה?

שרון: את יואב.

אני: אה. הוא בסדר גמור, שקט כזה, את יודעת.

שרון: יופי.

שרון: ואיך הוא עם החברים בכיתה?

אני: אני לא יודעת, אני לא מלמדת אותו.

שרון: את רואה אותו לפעמים בהפסקות?

אני: לפעמים, כן.

שרון: ו...?

(מה היא רוצה מהחיים שלי?)

אני: יש משהו ספציפי שאת רוצה לדעת עליו?

שרון: לא, פשוט...

(הורים יכולים להיות כל כך מעצבנים)

שרון: רציתי לדעת איך הוא מאז שאיתן...

אני: מי זה איתן?

שרון: בעלי. ש...

(נהרג, כוסעמק איתי)

אני: אה. אוקי. לא זכרתי... לא ידעתי שקראו לו ככה.

(נשימה)

אני: תראי, אני חושבת שאת כנראה מכירה אותו הרבה יותר ממני, הוא דיבר איתי אולי שלוש פעמים כל ההכנה.

שרון: על מה?

אני: אני לא... אני לא זוכרת. יש איזו בעיה שאת רוצה שאני אדע עליה?

שרון: לא, לא בעיה, פשוט יואב... חווה קצת קשיים מאז מה שקרה לאיתן.

אני: ברור. לגמרי.

(שלפתי ממאגר התשובות הגנריות בראש שלי)

שרון: לא. זאת אומרת, כן, זה ברור. אבל אני לא ממש מצליחה לגשת אליו. זאת אומרת, אני מנסה אבל הוא לא... הוא לא מדבר איתי. בכלל. מאז השבעה.

אני: קרה משהו ביניכם?

שרון: אחרי השבעה הוא החליט שהוא רוצה להתגייס לקרבי, ואמרתי לו שאני לא מוכנה לחתום לו. ואז הוא הפסיק לדבר איתי.

אני: הבנתי. בסדר, ככה זה בגילאים האלה. אוהבים לעשות דרמות. מתישהו הוא יודה לך.

שרון: כבר ירדתי מזה. חתמתי לו לפני שיצאנו למסע. לא יכולתי לטוס איתו ככה.

(לא לבקר הורים על החינוך של הילדים שלהם, לא לבקר הורים על החינוך של הילדים שלהם)

שרון: העניין הוא ש... זה לא גרם לו לחזור לדבר איתי. אין לי מושג מה קורה איתו מאז שאיתן נהרג. הוא פשוט דחק אותי החוצה מהחיים שלו, ככה.

אני: חשבת אולי לקחת אותו לטיפול?

שרון: ממש לא. זה מה שחסר לי, עוד מישהו שיגרום לו לשנוא אותי.

אני: אני לא חושבת שזה מה שפסיכולוגים עושים...

שרון: את מדברת מניסיון?

אני: לא.

שרון: אז זה מה שאני שמעתי. שבסוף הכל בגלל האמא. במיוחד אצל בנים.

(נשימה)

אני: שרון, מה שאני יכולה להגיד לך שאני רואה, זה שיואב יושב בהפסקות, לבד, עם ה-JBL האדומות שלו על הראש. ובהתחשב בזה שהוא לא מדבר עם אף אחד גם בבית, זה כן יכול להיראות... חריג. אני חושבת שאולי בכל זאת כדאי לך לבדוק אופציה בשבילו לטיפול -

שרון: לא, זה לא בא בחשבון.

(לא לבקר הורים על החינוך של הילדים שלהם, לא לבקר הורים על החינוך של הילדים שלהם)

אני: אוקי.

שרון: את פשוט לא אמא. אז קשה לך להבין.

(טיעון שאמהות אוהבות)

אני: טוב, שרון, אני... ממש מצטערת אם יצא ש-

שרון: לא, לא, הכל בסדר. סליחה. את באמת מורה ממש טובה אם ככה את שמה לב לתלמידים שאת אפילו לא מלמדת. תודה שאמרת לי.

7.

אוטובוס. הדרך חזרה מטרבלינקה. נוסעים על כביש צר שמשני צדדיו עצים קטנים ועצובים

יושבת במושב הקדמי בצד הימני של האוטובוס ונשענת על החלון.
תוהה אם ילדים בני 17 מביאים קונדומים כדי להזדיין במסע לפולין.
זה יהיה מצדם אקט מאוד אחראי ומאוד לא אחראי במקביל.
אני ממש מקווה שכן. לא מתאים לי תלמידה בהריון על המצפון שלי.
זה מה שחסר לי, שבגללי היא לא תעשה צבא ותגמור בעסקי הלק ג'ל.

בום.

בקבוק שנפל גורם לבהלה רגעית אצל כל יושבי האוטובוס, חוץ מאחד - אפרים. אפרים הוא איש העדות, שזה בעצם ניצול שואה שהבאנו עד פולין כדי שהתלמידים ירגישו לא נעים להתנהג לידו לא יפה. הוא כנראה לא מתרגש מהבומים כי הוא רגיל מכל המלחמות שהוא עבר. הוא לא ממש מדבר. ביום האחרון אנחנו אמורים לנסוע כל המשלחת יחד איתו לבית ילדותו בורשה, ושם הוא יספר לנו את הסיפור שלו. עד אז הוא כנראה שומר על מתח.

הנהג הפולני מסתכל על התלמידים בחשדנות דרך המראה הקדמית.

30

32

34

36

37

אולי הוא עוזר לי לספור אותם.

ואולי הוא פשוט קלט את רוני מתמזמזת עם איתי פישר בספסל האחורי.

כן, זאת לגמרי האופציה השנייה.

רוני: קראת לי?

אני: את יכולה לשבת לידי רגע?

(היא מתיישבת בחוסר רצון. בטח. הפרעתי לה באמצע כל האקשן)

רוני: זאת מזיפה?

אני: על מה?

רוני: לא יודעת. כזה... התנהגות לא הולמת?

אני: את חושבת שההתנהגות שלך לא הולמת?

רוני: אני עשיתי משהו לא בסדר?

אני: את חושבת שעשית משהו לא בסדר?

רוני: את יכולה פשוט להסביר למה קראת לי?

(כי תפסתי אותך מתחרמנת עם שלושה בנים תוך פחות מ-24 שעות ואני מנסה להבין אם את טינאייג'רית סטנדרטית שמקיימת אינטראקציות מיניות להנאתה או שהבנים של השכבה מעבירים אותך בין אחד לשני וכל זה בלי לעשות לך סלאט-שיימינג)

בום.

עוד בקבוק גורם לבהלה, אבל גם נותן לי הפוגה הכרחית.

אני: אפשר לשאול אותך משהו?

רוני: כן.

אני: מה קורה?

רוני: מצוין. שואה וזה.

(אני מאוד מעריכה את ההומור)

אני: לא, אני לא מדברת על זה.

רוני: אז תגידי על מה את מדברת.

אני: אני מנסה להבין מה... אני מנסה להבין אם קורה משהו שאת צריכה בו את העזרה שלי או את ההתערבות שלי.

רוני: לא.

אני: אוקי. יופי.

רוני: אני יכולה לחזור למקום שלי?

אני: עוד לא. תראי, אני מבינה שזה יכול להיות מביך בשבילך לדבר על דברים כאלה עם המורה שלך, ובאמת אין לי שום רצון להביך אותך, אני רק רוצה להבין אם קורה משהו לא בסדר.

רוני: הכל בסדר.

אני: בטוח?

רוני: כן, אמרתי.

אני: אוקי. אני פשוט כן שמתי לב לכל מיני דברים שנראים לי אולי קצת -

רוני: כשהבנים בשכבה מתמזמזים עם כל בחורה אפשרית בהפסקות ומורים עוברים לידם אף אחד לא חושב שמשוה לא בסדר.

(וכך נפלתי לסלאט-שיימינג)

אני: יכול להיות, אבל אני חושבת שאת בחורה מאוד מאוד אינטיליגנטית -

רוני: מה זה קשור לאינטיליגנציה? אני יכולה לעשות מה שבא לי עם מי שבא לי וזה לא יוריד לי את האיי קיו.

אני: אבל כרגע את במסע לפולין ויש דברים שמכבדים את המקום ויש דברים שלא מכבדים את המקום.

(אני בת ה-17 מקיאה על אני הנוכחית שאמרה את המשפט הזה עכשיו)

רוני: אוקי. אין בעיה. את לא תראי אותי יותר עושה כלום.

אני: יופי.

רוני: אחלה. אני יכולה ללכת עכשיו?

8.

סופר פארם, ורשה, שש בערב

הפעם האחרונה שאמרתי לרכז שכבה את המשפט 'יש לי ענייני נשים' הייתה בתיכון, כשרציתי להשתחרר מסיוור של"ח. לא חשבתי שיעברו 20 שנה ואני עדיין אשתמש בתירוץ הזה כדי לקבל שחרור מפעילות חינוכית, רק שהפעם זה בשביל לצאת לסופר פארם. כן כן, סופר פארם. בפולין יש 68 סניפים של רשת סופר פארם מסתבר. על האדמה בה אבותיי נרצחו בהמוניהם, היום אני יכולה לקנות קרם רגליים של לייף.

גבר זר: Do you need help?

(פונה אליי גבר בגיל של אבא שלי, בלי תג של הסופר פארם, ולפני שהחלטתי אם הוא זקן-סקסי או זקן-מטריד הוא

-

גבר (מבוגר) זר: It's labeled by types.

(בהתייחס לזה שאני מסתכלת על העמדה של הקונדומים הייתי הולכת על זקן-מטריד)

אני: יה, איי (ק)נואו. תנקיו.

זקן-מטריד: No problem.

(הוא הולך)

אני: ווייט!

(הוא מסתובב)

אני: איי דונט ריד פוליש, סו...!

גבר (מבוגר) זר: Yeh, I assumed. So this one is the thin type, this one is ultra thin, this is

- intense

אני: וואט דאז איט מין?

(הוא מקריא בתיאטרליות מהמאחורה של הקופסה)

Oooohhhhhh. Ride those waves of warming, cooling and tingling” זר: (מבוגר) גבר sensations. Yeahhhhhhhh. Feel those ribs and dots, designed to help unleash her orgasm.

“Niiiiiiiiiiiiceeee

(דפנטלי זקן-סקסי)

זקן-סקסי: .And there is the original one, that is considered the safest.

אני: אייל טייק דאט.

זקן-סקסי: ?Not convinced by my theatrical abilities

אני: אקשלי, איט'ס נוט פור מי.

זקן-סקסי: .Oh. Okay

אני: איט'ס פור מיי סטודנט.

זקן-סקסי: ?

אני: איי אם א טיציר אין היי סקול, אין איזראל, איים איזראלי, אנד איים היר וויט' א באנץ' אופ טינאייג'רז, אין א הוטל, פור דה... איי דונט ק(נואו) האו טו סיי איט אין אינגליש -

זקן-סקסי: "Masa Le'Polin"

אני: יס! האו דו יו (ק)נואו?

זקן-סקסי: I live here. And also, you know, in Poland, there was one of the largest Jewish communities before -

אני: דה הולוקוסט. / זקן-סקסי: World war two

אני: יו. איי (ק)נואו. איים פוליש טו.

(להגיד לפולני שחי בפולין ומדבר פולנית שגם אני פולניה זה מרגיש לי הונאה)

אני: אוריגינלי פוליש. פרום וואן סייד. אופ מיי פמילי.

זקן-סקסי: ?Your grandmother

אני: גרנדפאד'ר. מייבי דיי (ק)ניו איצ' אד'ר.

זקן-סקסי: ?Who

זקן-סקסי: אוור... גרנדפאד'רז.

(בעצם אם הם הכירו זה כנראה לא היה בנסיבות טובות במיוחד)

אני: נבר מיינד.

זקן-סקסי: ?So, why are you buying condoms for your students, if I may ask

אני: וואט איז יור ניים?

זקן-סקסי: Paul.

אני: פול. דיס סטורי איז טו לונג פור דה סופר פארם.

(מבט פלרטטני אחד והנה אנחנו חצי שעה אחר כך בחצר אחורית מתחת לבניין שלו עם בקבוק פולני של פינו נואר)

אני: יום אביב - ספרינג דיי

ריחות לילך - סמלז אוף... פלאוורז

בין חורבות - ביטוויין דה רוינז

העיר שלך - אוף יור הום טאון

יום יפה לדוג בנהר - ביוטיפול דיי טו פיש אין דה ריבר

בתוכי הלב נשבר - אינסייד אוף מי, דה הארט איז ברוקן

שם, הייתה ואינה - ד'ר, ד'ר איז אנד ד'ר איזנט

ילדותך, אישה קטנה - יור צ'יילדהוד, יו ליטל וומן

אנשים שאיש לא מכיר - פיפול דאט נובאדי (ק)נוז

אין אפילו בית שיזכיר - ד'רז נוט א האוס אז א רימיינדר

פול: Wow. Beautiful.

אני: יס. איט'ס א וורי ביג הולוקוסט היט אין איזראל.

פול:

(אני מבינה שאין דבר כזה הומור שואה אצל פולנים)

פול: ?Did you like the wine?

אני: איי פלנד טו גט דראנק, באט איי גס מיי אלכוהול טולורנס איז טו סטרונג פור פוליש וויין.

פול: .Didn't think you'd want to go back to your students drunk.

אני: יו, יו פרובבלי רייט.

פול: ...Although

אני: אולד'ו וואט?

פול: ...Seeing your teacher drunk is kind of

אני: קיינד אוף וואט?

פול: .Let's just say it's a good thing you bought them condoms.

אני: וואי?

פול: .Then your students could do something with all this... sexual excitement

אני: דיי וויל דו איט וויד' אור וויד'אוט דה קונדומז.

פול: I'm sure that you giving them condoms will boost their excitement

אני:

פול: ...Unless... you'll decide to do something else with the condoms

אני: באט איי ניד מיי סטודנט טו נוט גט פרגנגט...

פול: ...You also need your student to not be passed from one boy to another

אני: שי איז נוט, שי טולד מי איטס נוט דה קייס...

פול: ...Why would she tell you the truth? You're her teacher

אני: שי איז נוט, שי טולד מי איטס נוט דה קייס...

פול: ...Why would she tell you the truth? You're her teacher

(פאק)

פול: ?What

אני: נו, איי ג'אסט...

(אני פשוט מורה ממש גרועה נכון?)

פול: ?Don't you feel a bit dirty

בהתחלה באתי להיעלב אבל חמש דקות אחר כך מצאתי את עצמי מתחרמנת איתו במקלחת אז מה שנקרא - נשכח ונסלח.

9.

מסדרון ארוך בהילטון המפטון, ורשה, עשרים דקות אחרי כיבוי אורות

רטובה אבל נחושה, אני חוזרת למלון, מוכנה לתפוס פושעים.

הסימנים המעידים הם: פתיחה וסגירה מהירה של דלת, גניחה בלתי צפויה, או, השיטה המתוחכמת ביותר - רעש חזק ממקור כביכול תמים שמסווה מעשים תמימים הרבה פחות.

יעקב: תחשבו מה זה עבור אישה להתפשט בכפייה -

הקול המלחיץ של יעקב נתקע לי באוזניים, כאילו הוא עשה לי שטיפת מוח.

יעקב: אישה בהריון - דינה להישלח לתאי הגז מיד.

אני חייבת להפסיק לשים את האוזניות של ההדרכה.

(רעש חזק באופן מחשיד של מייבש שיער בוקע מחדר 540)

(אני דופקת על הדלת שלוש דפיקות חזקות כאילו הייתי גסטאפו מיומן)

שרון: היי.

אני: היי.

(היא עומדת מולי עם חלוק אמבטיה ושיער חצי יבש)

שרון: הכל בסדר?

אני: כן.

שרון: את רוצה להיכנס? אני פשוט לא רוצה לעמוד ככה עם דלת פתוחה...

אני: בטח, ברור.

(אני נכנסת לחדר בלי שום סיבה שתצדיק את הביקור המביך הזה)

שרון: הוא אמר לך משהו?

אני: מי?

שרון: יואב.

אני:

(עדיין מחפשת סיבה ברגעים אלו)

שרון: מה?

אני: לא, פשוט סתם רציתי לשאול אם יש לך אקמול, קצת כאב לי הראש.

(יש, ניצלנו)

שרון: אה, בטח. קחי.

אני: טוב, אני בתורנות כיבוי אורות אז... תודה.

שרון: תקשיבי רגע. יש לך דקה?

(בטח, זה לא שאני בדרך לבצע איזשהו אקט הירואי של הצלת תלמידה מניצול מיני או מכניסה להריון או משהו כזה)

אני: משהו כמו דקה, כן. אני חייבת פשוט לחזור לתורנות.

שרון: אוקי. אז נדבר בפעם אחרת.

(מצד שני, גם לסרב לשיחה עם אלמנה טרייה זה לא הכי מוסרי)

אני: הכל בסדר?

שרון: כן.

אני: את יכולה... כאילו, זה בסדר, אני יכולה להישאר לדבר איתך אם זה חשוב.

(אלמנה טרייה)

אני: וגם אם זה לא חשוב.

שרון: אני חושבת שעשיתי טעות שבאתי לכאן. אני רק הורסת לו.

אני: מה את הורסת לו?

שרון: הוא היה אמור לבוא לפה להיות עם החברים שלו, ואני סתם נדחפתי.

(על איזה חברים היא מדברת?)

שרון: אני הרסתי לו את המסע הזה.

אני: שרון, הוא כמעט ולא רואה אותך כאן, אני לא חושבת שאת כל כך מפריעה לו.

שרון: אז למה כל פעם שאני מסתכלת עליו הוא נראה מבואס?

אני: אני לא חושבת שזה קשור אלייך. את יודעת, זה לא בדיוק טיול כיף.

שרון: כל החברים שלו נראים כאילו הם בטיול כיף.

אני: בסדר, הם לא באו עם טראומה כבר מלפני -

שרון: הוא לא בשום טראומה!

(כוסעמעמק)

אני: טוב, שרון, אני לא חושבת שאני הבן אדם הנכון לדבר איתו על זה.

שרון: אני רואה אותך עם התלמידים. את היחידה שמדברת אליהם כמו בני אדם.

אני: אני כבר אמרתי לך מה אני חושבת.

שרון: אני יודעת. אבל אני לא יכולה.

אני: אני מדברת על לשלוח אותו לטיפול -

שרון: אני יודעת, אמרתי, שאני לא יכולה.

אני: למה?

שרון: כי זה לא יעזור.

(לא לבקר הורים על החינוך של הילדים שלהם, לא לבקר הורים על החינוך של הילדים שלהם)

אני: תראי, אני מבינה שאת רוצה שהוא פשוט יעבור הלאה ממה שקרה לכם. אבל אני באמת חושבת שיש דברים שאי אפשר לקבור.

(בחירה בעייתית של דימוי בפני אלמנה טרייה)

(אוי לא, עולות לה דמעות בעיניים)

(אוי לא, היא מתחילה לבכות)

(זה בגללי, זה בגלל הדימוי, נכון?)

(כוסעמק איתי נו באמת)

(מה היה דחוף לי להגיד 'לקבור'?!)

(יש דברים שאי אפשר להדחיק; 'יש דברים שאי אפשר להסתיר', באמת, כל בחירה של משפט הייתה יותר טובה מהמשפט שהוצאתי מהפה שלי)

שרון: את חושבת שדפקתי אותך?

אני: אני לא... אני לא יודעת ממש איך לענות על זה.

שרון: אני חושבת שדפקתי אותך.

אני: למה?

שרון: את לא יכולה להגיד לו את זה.

אני: את מה?

שרון: את מה שאני מספרת לך עכשיו. תבטיחי לי שלא תגידי לו.

אני: אוקי.

שרון: אני בכלל נכנסתי להריון עם יואב בטעות. איתן מאוד רצה להתקדם בצבא וכל העניין עם התינוק הכניס אותי ללחץ, אז הוא היה צורך ושובר דברים בכל הבית ויואב היה מתעורר מזה ומתחיל לבכות. כשיואב גדל והתחיל לקלוט קצת מה קורה סביבו, איתן הבין שהוא צריך לשלוט בעצמו. הוא גם ככה קיבל קידום ונשאר בבסיס לתקופות מאוד ארוכות. ואז זה הפסיק. כל הפיצוצים, הצעקות, הוא הפסיק עם הכל. וזהו. ככה זה נשאר, עד הסוף. אבל הייתה תקופה ארוכה שיואב לא זוכר בכלל ש...

אני: הוא היה... הוא היה מרים יד גם עלייך?

שרון: כן.

אני: ועל יואב?

שרון:

אני:

שרון: הוא לא זוכר את זה. זה היה בגיל מאוד צעיר.

אני: ויואב לא יודע מזה.

שרון: לא. היה עדיף לי שיחשוב שאבא שלו גיבור בצבא.

אני: ואת רוצה לספר לו על זה?

שרון: ממש לא. הוא ישנא אותי עוד יותר על זה שלא סיפרתי לו עד עכשיו.

אני: אז למה סיפרת לי את זה?

שרון:

אני:

שרון: אולי זה ירגיע אותי שעכשיו יש מישהו שיודע.

10.

עומדת מול הר אפר בתוך שדה ירוק שמעליו מבנה אבן עם כיתוב בפולנית "גורלנו - אזהרה לכם", מחנה ההשמדה מיידנבק, יום 3

אנחנו כבר אחרי שעות ארוכות של הליכה ממושכת בין גדרות תיל, בתוך תאי מקלחות מעופשים עם כתמי גז כחולים על הקירות, ליד קונטיינרים גדולים עם אלפי נעליים, בין תנורי אבן, ליד ארון קבורה עם חלקי גופות שנשרפו בתנורי האבן, ובתוך כל זה אני גם מצופה בלהתרכז בלספור -

30

32

34

36

37

תלמידים שזזים כל הזמן כמו עכברושים במלכודת.

אבל עכשיו כולם עומדים. קלים לספירה. מביטים בערימת אפר בצבע חום. חלק בוכים. בעיקר הבנות. חלק מחבקים את מי שבוכה. בעיקר הבנים. ומבחוץ זה אפילו נראה שזה לא בקטע מיני.

תמיד חשבתי שאפר הוא בצבע שחור. כנראה שבשואה הכל היה חום. יש גוון כזה של חום. חום-שואה.

אודי: אפשר אותך לרגע?

(אמאלה הבן אדם הזה מפחיד אותי כמו המוות)

אני: כן.

אודי: את בסדר?

אני: כן, סתם, חשבתי רגע על משהו.

אודי: אה, אוקי. הכל בסדר עם התלמידים?

אני: הם בוכים אז נראה לי שכן.

(אני חייבת ללמוד להפסיק להגיד דברים בקול)

אודי: זה טבעי שמיידנק זאת חוויה לא פשוטה עבורים, לראות את הכל בצורה כל כך מוחשית. לא הרבה פעמים בחיים אתה מרגיש כל כך קרוב למוות.

אני: כן, תראה, חלק ילכו לקרבי עוד שנה וחצי אז...

(חייבת ללמוד להפסיק להגיד דברים בקול)

אני: לא משנה. על זה רצית לדבר איתי?

אודי: האמת שרציתי לדבר איתך על משהו אחר.

אני: אוקי.

אודי:

אני: על מה?

אודי:

אני: אודי?

אודי:

(למה הוא לא מדבר?)

(למה הוא לא מוציא מילים מהפה?)

(אני רוצה שהוא יוציא מילים מהפה?)

(בדרך כלל אני לא רוצה שהוא יוציא מילים מהפה אבל הוא תמיד עושה את זה בכל מקרה)

(למה הוא לא עושה את זה עכשיו?)

(הוא יודע שלא דיווחתי על רוני?)

(מישהו אמר לו שלא דיווחתי על רוני והוא מפטר אותי עכשיו?)

(זאת בעצם שיחת פיטורין? על רקע הר האפר? במיידנק?)

אודי: זה משהו קצת אישי.

(אוקי, לא שיחת פיטורין)

(מה כבר יכול להיות אישי?)

(ולמה הוא דיבר פתאום בקול עמוק?)

(ולמה הוא מסתכל עליי עכשיו במבט כזה?)

אודי: רציתי לשאול אותך -

(רגע)

(המבט. הקול. ה"משהו האישי")

(האם אודי בעצם מתחיל איתי עכשיו?!)

אודי: סבא שלך היה בבירקנאו?

(ואוו. איזה משפט פתיחה של פסיכיים)

אודי: פשוט בגלל שמחר אנחנו נהיה שם, אז חשבתי שזה יכול להיות ממש נחמד אם... היום נגיד, בשיחת ערב, תספרי לאוטובוס את הסיפור של סבא שלך.

(הצעה רומנטית)

אודי: את יודעת, זה חשוב להעביר לתלמידים את הסיפורים גם דרכנו, שהם ירגישו שהם חלק משושלת כלשהי של -

(טראומה)

אודי: גבורה.

(רואים? לא אמרתי בקול)

אודי: אז מה את אומרת?

אני: איך אתה יודע על זה?

אודי: רחל סגל אמרה שבהכנה סיפרת שסבא שלך היה שם.

אני: האמת שסבא שלי לא אהב לדבר על השואה, אז אני לא יודעת עליו כמעט בכלל. אין לי מה לספר.

אודי: מה את כן יודעת?

(נשימה מתפרצת)

יעקב: אוטובוס 2 - אנחנו מתחילים להתקדם לעבר בורות הירי, אני מבקש מכולם להתאסף וללכת אחריי.

30

32

34

36

30

32

34

36

36

36

כוסעמק.

.11

למרגלות הקרמטוריום, אחרי שלוש דקות של חיפוש מבוהל שנפסק כשצבע אדום חזק של אוזניות JBL על רקע גוון חום-שואה תופס לי את העין.

אני: יואב, מה קורה?

יואב: מה?

אני: מה אתה עושה פה?

יואב: סתם, ישבתי.

אני: אתה יודע שאתה לא יכול להתנתק מהקבוצה.

יואב: סליחה. אני אחזור עכשיו.

אני: אתה רוצה להגיד לי מה קורה?

יואב: לא קורה כלום.

אני: אתה בטוח?

יואב: את לא רוצה שאני אחזור לקבוצה?

אני: אני רוצה שתחזור לקבוצה, אבל... הייתי רוצה שנדבר קודם.

יואב: אני מצטער שעזבתי את הקבוצה, זה לא יקרה שוב.

אני: זה בסדר, זאת לא שיחת נזיפה. בוא נשב רגע. בסדר? אפשר?

יואב:

אני:

יואב: על מה רצית לדבר?

אני: רציתי שתשתף אותי קצת במה קורה.

יואב: למה?

אני: כי יש לי תחושה שאתה שומר בפנים כל מיני דברים שכדאי להוציא אותם קצת החוצה.

יואב: איתך?

אני: למה לא?

יואב: כי את מורה.

אני: בסדר, תופתע לדעת שאני גם בן אדם.

יואב:

אני:

יואב: אני לא יודע מה את רוצה שאני אגיד.

יואב: סתם, לא רציתי לבהות בהר של אפר.

אני: למה?

(כרגע שאלתי יתום טרי מאב למה הוא לא רוצה להסתכל על הר של אפר)

יואב: זה היה נראה לי סתם כמו דרך לגרום לנו לבכות. יותר מעניין לראות מה יש כאן.

אני: הבתים?

יואב: כן. הם ממש קרובים לפה. זה כל כך דפוק. תחשבי שהם יכולים לראות מהחלונות את הארובות של הקרמטורים.

אני: באמת דפוק.

יואב: את חושבת שיש שם משפחות עם ילדים?

אני: יש מצב.

יואב: מעניין מה ההורים שלהם אומרים להם שהארובות האלה.

אני: יש לי ניחוש מטומטם.

יואב: מה?

אני: ארובות של מפעל שוקולד.

(הצלחתי להוציא ממנו חיוך. לפחות זה)

יואב: בטח כשהילדים גדלים ומספרים להם על השואה נשבר להם הלב.

אני: כן, הם מבינים שהעבר שלכם לא כזה מחמיא.

יואב: לא. בגלל ההורים שלהם. הם מבינים שההורים שלהם שיקרו להם כל החיים.

יואב: או שהם בכלל לא מספרים להם על השואה, כדי שלא יפחדו להסתכל מהחלון.

אני: אתה היית מספר?

יואב: מה הייתי מספר?

אני: אם היית אבא, שגר פה באחד הבתים, היית מספר להם את האמת?

יואב: אני לא רוצה לחשוב על להיות אבא.

אני: למה?

יואב: כי אני מתגייס לקרבי עוד מעט. אולי בכלל אני אמות.

אני: למה אתה -

(כמעט באתי לשאול אותו למה הוא חושב על מוות ואז שוב נזכרתי שאני מדברת עם יתום טרי)

יואב: למה אני מה?

אני: למה אתה רוצה להתגייס לקרבי?

יואב: כי אני חייב.

אני: אתה לא חייב כלום.

יואב: אני כן.

אני: יש לך בחירה -

יואב: ג'וני אמר היום שאחרי מה שעשו לנו פה, הוא מוכן למות כדי להגן על המדינה.

אני: בסדר, ג'וני.

יואב: אבא שלי מת כדי להגן על המדינה.

אני: יואב, אל תעשה את זה אם זה לא מרגיש לך נכון.

יואב: צריך חיילים בקרבי כדי שהדברים שקרו פה לא יקרו יותר.

אני: היחידות הקרביות יסתדרו בלעדיך.

יואב: אבא שלי סיכל פיגוע שהיה יכול להרוג 30 אנשים, איך הם היו מסתדרים בלעדיו?

אני: אתה זה לא אבא שלך.

יואב: נכון, כי הוא היה גיבור. ואני אפס.

אני:

יואב:

אני:

(אני שונאת את הסיטואציה שאני נמצאת בה עכשיו)

אני: יואב, אתה ממש לא אפס. אתה בחור מאוד אינטליגנט -

יואב: זאת מחמאה של מורים.

(נכון)

יואב: טוב, אני מקווה שהשיחה הזאת עזרה לך להרגיש מורה יותר טובה או משהו כזה, אבל נראה לי שאין לך באמת משהו חכם להגיד -

אני: יואב -

יואב: מה?

(אבא שלך בכלל לא היה גיבור, הוא ככל הנראה הרס לך את הילדות בדרכים שאתה לא זוכר בכלל, אמא שלך מפחדת שתשנא אותה אז היא לא מספרת לך מה הוא עשה ועסוקה בלהתייטר במקום לדאוג לך, והנפגע העיקרי מכל העניין הזה הוא אתה שקלירלי צריך דחוף לקבל עזרה ממישהו שהוא לא מורה קלולסית ומטומטמת שרק גורמת לך להרגיש עוד יותר רע ממה שהרגשת עד עכשיו)

אני:

יואב: את רוצה להגיד לי משהו?

אני: לא.

12.

אוטובוס, חצי הדרך חזרה ממיידנק, כעבור שעה של נסיעה שהרגישה כמו שעה של עינויים עם חברות תלמידים בהמות הורמונאליים מידי שמתופפים על החלונות של האוטובוס ושרים בצרחות -

כי כולנו!!!! כן כולנו!!!! כולנו רקמה אנושית!!!!

וגם -

ארים ראשי!!!! אשא עיניי!!!! אל ההרים!!!!

ואיך אפשר בלי -

תחזיק חזק עלה קטן שלי!!!!

אבל עכשיו, סוף סוף, יש קצת שקט.

כולם נרדמו.

הם כנראה צרחו כדי לתת למוח שלהם להדחיק את הזוועות שהם ראו במיידנק ועכשיו הם מתנחמים בחלומות על פורנו. בהחלט הקלה עבורי ועבור הנהג המסכן.

בצד שמאל יושב אפרים, עם עיניים עצומות וריר בצד ימין של הפה. הוא נראה חיוור. אני מקווה שהוא לא מת. אני מקווה שהחוויה במיידנק לא החמירה את מצבו. או הצרחות של התלמידים. לא יודעת מה יותר גרוע.

בשלב הזה הייתי נשענת על החלון וכנראה מנסה גם להתנחם באיזה חלום אירוטי, אבל את המקום ליד החלון תפס לי מטרד מאוד לא מגרה -

אודי: ספרת שכולם כאן כשעלינו לאוטובוס, נכון?

30

32

34

36

37

אני: כן, בטח.

אודי: מצוין.

(אודי בדרך כלל נוסע עם אוטובוס 1)

אודי: המושבים באוטובוס 1 הרבה יותר נוחים.

(אין לי מושג למה הוא נוסע איתנו ולא עם אוטובוס 1)

אודי: אבל היה לי חשוב להיות איתך כאן.

אני: כן? למה?

אודי: לראות שהכל בסדר.

אני: נראה לי שהכל בסדר.

אודי: אז למה הסתרת ממני שתלמיד שלך התנתק מהקבוצה?

אני: מה?

בום

בקבוק נופל מהתאים העליונים, אבל כבר אף אחד לא מתעורר.

אודי: ראיתי אותך, עם יואב.

(הוא מסתכל עליי במבט סליזי כאילו הוא תפס אותנו מזדיינים בקרמטוריום או משהו)

(איכס. לא לעניין)

אני: לא, זה היה סתם, פתרתי את זה לבד.

אודי: יש לך חובת דיווח על מקרים כאלה. אליי.

אני: פשוט לא רציתי להטריד אותך, זה היה סתם איזה משבר קטן.

אודי: לא משנה, משבר, לא משבר, הכל צריך להיות מדווח אליי.

אני: אוקי. מצטערת.

אודי: יופי.

(למה הוא עדיין מסתכל עליי ככה)

אני: אתה רוצה לעשות עם זה משהו?

אודי: עם מה?

אני: עם זה שיואב התנתק מהקבוצה...

אודי: מה פתאום. התנתקות מהקבוצה ללא אישור קב"ט היא עבירה חמורה שהעונש עליה הוא טיסה חזרה לארץ, ויואב, למיטב ידיעתי, יכול גם ללכת לבית זונות ולהישאר על אדמת פולין.

(הוא נראה סופר משועשע מעצמו)

אני: וזה כי אנחנו מעודדים ניצול ומיזוגניה?

אודי: זה כי אמא שלו היא הפרמדיקית. בלי פרמדיקית אין מסע. הוראה משמוליק.

אני: שמה?

אודי: שאסור לגעת ביואב.

אני: ההוראה הגיעה עם כרטיס כניסה לבית הזונות הקרוב?

בום

(והוא כבר לא משועשע)

אודי: הבקבוקים האלה לא מביאים לך את הסעיף? באוטובוס 1 יש מכסים על התאים העליונים.

(נראה לי שכולנו נשמח שתחזור לאוטובוס 1)

קולטת את הנהג הפולני שוב מתצפת מהמראה הקדמית על רוני, שהפעם מחליפה מבטים פלרטטניים עם אורן בר אור. ארבעה בנים עד כה, אולי היא מנסה להשלים סריה.

אודי: יש אירועים נוספים שלא רצית להטריד אותי בהם?

אני: לא. זה הכל.

מבטים פלרטטניים של תלמידים זה ממש בסדר. זאת לא עבירת משמעת. אפילו אודי נמצא כאן והוא לא מעיר להם.

אודי: מה את יודעת על סבא שלך?

מבטים פלרטטניים זו לא עבירת משמעת עכשיו, אבל זאת בטוח תהיה עבירת משמעת בלילה. או לא בלילה. או בשירותים של תחנת דלק. או באיזה תא גז. או ממש עכשיו.

אני: מה?

אודי: אמרת שאת לא יודעת עליו הרבה -

אני קולטת תנועה חשודה של היד של אורן בר אור על עבר החולצה של רוני -

אודי: אז מה את כן יודעת?

חולצה שכתוב עליה "לזכור ולא לשכוח" -

בום

עוד בקבוק נופל.

אני: איך זה קשור?

גם הנהג קלט את התנועה החשודה -

אודי: אני רוצה להבין לקראת השיחת ערב, לראות מה את כן יכולה לשתף עם התלמידים.

רק אודי לא קלט, הוא יותר מידי עסוק ב -

אודי: את לא זוכרת שום דבר?

הוא מכניס את היד שלו מתחת לחולצה שלה -

אודי: אני מאוד הייתי רוצה שהם ירגישו את הפן אישי של המורים שלהם.

הוא פותח את הריצ'רץ' של הג'ינס שלו ומתחיל לשפשף -

אודי: את לא זוכרת שום דבר?

יותר מהר -

אודי: את בטוח לא זוכרת?

יותר מהר -

אני: זה לא שאני לא זוכרת, זה שאני לא יודעת.

אני לא יכולה להגיד עכשיו שום דבר -

אודי: את בטוח יכולה לספר משהו.

אני לא יכולה לספר -

אני: את בטוח יכולה לספר.

כבר לא רואים את הכיתוב "לזכור ולא לשכוח", רק עור חשוף שמצטמרר ממגע של יד קרה -

אודי: תספרי משהו.

הנהג ממשיך מסתכל על המראה האחורית, הוא לא מפסיק להסתכל על המראה האחורית -

אודי: תספרי משהו.

הוא משפשף יותר מהר -

אודי: תספרי.

הוא נוסע יותר מהר -

אודי: תספרי.

אני: הייתה לו אחות קטנה בשם אריקה, הוא שמר עליה בבירקנאו, עד שהעמידו אותם בשורה, הוא חיבק אותה חזק ואחד החיילים עבר ותלש אותה מהידיים שלו, וזהו, היא מתה. זה מה שאני יודעת.

בום.

13.

שולי כביש חשוך בפאתי ורשה, 37 ראשים צפופים של תלמידים מביטים מבט מבוהל לעברי מחלונות האוטובוס

עומדת מעל אישה פולנייה מבוגרת זוג אופניים כחולים.

זאת אומרת, מה שהיה עד לפני שתי דקות אישה פולנייה מבוגרת זוג אופניים כחולים.

אני שומעת רעשים של אמבולנס אירופאי, רכבי משטרה ונשימות איטיות של יעקב, על אף שהוא לא נמצא בכלל לידי.

הפרמדיקים הפולנים מכניסים את האישה אל תוך האמבולנס, השוטרים הפולנים מכניסים את הנהג לניידת המשטרה, וכולם נוסעים יחד אל עבר האופק, משאירים אותנו עם 37 תלמידים מבוהלים זוג אופניים כחולים.

שרון: לצערי, זה ודאי.

אני: בטוח?

שרון: הפרמדיקים אמרו שלא היה לה שום סיכוי.

אני: מה אנחנו אמורים לעשות עם האופניים?

שרון: לא יודעת, להשאיר אותם פה.

(לעברנו מתקרב האדם המרגיע בעולם)

אודי: טוב, צריך לפצל אותם לאוטובוסים בדחיפות.

שרון: שיפסיקו להסתכל על זה.

אני: הם לא יפסיקו. הם ראו את זה קורה.

אודי: אז אוטובוס 1 יכול להכיל עוד 12 תלמידים -

שרון: איך? היה חשוך.

אני: חלק אמרו שהם ראו אותה רוכבת על האופניים ואז הרגישו שהאוטובוס נוטה ימינה ושמעו את הבום.

אודי: אוטובוס 3 יכול להכיל עוד 10 -

שרון: אלוהים ישמור.

אודי: את איתי?

אני: הם ירצו לדעת אם היא מתה.

אודי: ממש לא.

אני: מה ממש לא?

אודי: אנחנו ממש לא מספקים מידע כזה לתלמידים, זה לא עניינם.

אני: הם ראו את זה קורה.

אודי: הם ראו אותה נדרסת, הם לא ראו אותה מוסרת את נשמתה לבורא.

אני: מה אני אמורה להגיד להם?

אודי: שאנחנו לא יודעים. שהיא בבית חולים והעניין בבדיקה.

אני: אבל אנחנו כן יודעים.

שרון: אני לא חושבת שזה מתאים לספר להם, גם ככה זה טיול קשה.

אני: איך אנחנו יכולים לספר להם טיול שלם על מוות, אבל על המוות הזה לא לספר?

אודי: זה לא בדיוק ככה.

אני: נכון, כי זה פשוט לא מוות שיש לנו אינטרס לספר להם עליו.

אודי: ממש לא. ממש ממש לא. זאת חבורת ילדים שנמצאים בארץ שהם לא מכירים, סופגים כל היום סיפורים קשים על העבר של המשפחות שלהם, רואים את הזוועות בעיניים, וגם ככה הם חיים במדינה שהמוות לא בדיוק זר לה.

(אני שומעת את הנשימות של יעקב בתוך האוזן שלי)

אודי: את באמת חושבת שהדבר הנכון לעשות הוא להוסיף להם עוד?

(הנשימות של יעקב מתקצרות)

אודי: את לא חושבת על איך זה ישפיע עליהם?

(הוא כמעט נחנק מרוב נשימות)

אני: הם לא ילדים.

שרון: הם ילדים. ואנחנו לא מסתירים מהם, אנחנו מגנים עליהם.

(אני לא יודעת מה את מספרת לעצמך אבל להגן על הבן שלך בטוח לא הצלחת)

אני: אני לא יודעת מה את מספרת לעצמך אבל להגן על הבן שלך בטוח לא הצלחת.

שרון: מה?

אני:

שרון: יואב אמר לך משהו?

(אני בן אדם נורא)

אודי: טוב, זה לא פתוח לדין.

שרון: משהו קרה איתו?!

אודי: זה לא פתוח לדין.

אני: כלום לא קרה, לא הייתי צריכה להגיד את זה.

אודי: זה לא דיון!

(נשימה)

אודי: תראי. אני לא יודע איך את מצוירת אותי בראש שלך -

(כאדם מוזר ומרושע, אם אתה מתעקש לדעת)

אודי: אבל אני לא מרושע.

(אוקי. אז רק מוזר)

אודי: אני חושב רק לטובת התלמידים, ואני מדבר מתוך ניסיון של 15 שנה. אין שום סיבה חינוכית להגיד להם את הדבר הזה.

אני: חוץ מזה שזאת האמת.

אודי: אמת זאת לא סיבה חינוכית!

אני:

שרון:

אודי: סליחה.

אודי: השוטרים דיברו איתי. הם אמרו שהנהג אמר שאחת התלמידות התחילה להתפשט בתוך האוטובוס והמורים לא עשו עם זה שום דבר. בגלל זה הוא איבד ריכוז והוא סטה מהכביש. אז אף אחד כן לא הולך לספר לשום תלמיד שהיא מתה, כי אם יתחילו לעשות מכל הדבר הזה עניין, וההורים שלהם ילחצו את שמוליק, ושמוליק יתחיל לחטט במה שקרה שם - אני ואת הולכים לשלם על זה. אני ברור?

אני: כן.

אודי: יופי. זהו, אנחנו לא יכולים לדבר על זה יותר. אז נעשה עכשיו ככה - נפצל אותם לאוטובוסים בצורה מסודרת, נחזור למלון, נרגע.

אני: בטח, נרגע.

אודי: אולי תצאי להתאוורר קצת, מה את אומרת?

אני: לצאת ולעשות מה?

אודי: לא יודע, תחשבי על משהו.

אני: ומה עם התלמידים?

אודי: אני אבקש מרחל סגל לעשות איתם שיחה. את רק תדאגי לעשות לעצמך איזה משהו כיף.

14.

עושה משהו כיף: מטביעה את יגוני בערב עם פוטנציאל לסקס סביר עם בחור פולני ועם יין פולני שהוא גם כן סביר

פול: ?So how old was she

אני: הו?

פול: ?The woman who got killed

(כשאני סימסתי לו שאני רוצה לעשות משהו כיף חשבתי שברור שהכוונה היא לסקס ולא לסמולטוק מתמשך)

פול: ?Was she young

אני: איי טולד יו איי דונט וואנה טוק אבאוט דיס אנימור, איי ג'אסט וונט טו דו סאמת'ינג פאן.

פול: Sorry.

(מה סורי? נא להתפשט ולהפסיק לנהל איתי שיחות תודה)

פול: ?Can I just ask you one thing

(לא פול אני לא בקטע של אנאלי, חשבתי שסגרנו את זה בפעם הקודמת)

פול: ?How did the students react

אני: פור וואט?

פול: .To the death of the woman

אני: איי דיִדנט טל דם שי דיִד.

פול: ?Why not

אני: איטס קומפליקייטד.

פול: ?Did they asked

אני: אול דה טיים, איט ווז א נייטמר.

פול: .So tell them

אני: איי קאנט!

פול: ?Why

אני: פול, איים טו דראנק פור דיס קונברסיישן!

פול: I thought you said you have tolerance for Polish wine.

אני:

פול:

אני: איי דונט אנדרסטנד, וואי דו יו קיפ -

(איך אומרים להטיף?)

פול:

אני:

פול: What?

(לא, המוח שלי לא במצב לזה)

אני: קן ווי ג'אסט דו וואט ווי דיך יסטרדיי אנד דן אייל גו הום?

פול: We can. But I just want you to think of it this way - if the situation was reversed, and a group of Polish students ran over a Jewish woman, and their teacher hid the fact that she died from them - how would that look to you

אני: פול, איי דונט ניד יו טו לקצ'ר מי אבאנט מוראל ווליוז.

(לקצ'ר. זאת המילה)

פול: Because I'm Polish?

אני: וואט?

פול: Because you think we killed your grandfather or something so I can't talk about moral values?

אני: נו, איי מנט -

(פאק)

אני: פול, בליב מי, מיי גרנדפדר האז נאטינג טו דו וויד דיס -

פול: Really? Is that why you care so little about death when it's Polish and not Jewish?

אני: איי דו קר! איים דה אונלי וואן הו קרז!

פול: It doesn't seem like that.

אני: איי ת'ניק יו אר דראנק אנד טוקינג בולשיט -

פול: What are you doing?

אני: איים גוינג.

פול: No, don't go like that.

אני: איי טולד יו איי דונט וואנה טוק אבאט דיס, איי ג'אסט וונט טו האב סקס!

פול: So why did you tell me this!?

אני: ביקוז יו אסקד מי האו ווז מיי דיי, אנד איי פריפרד טו טל יו אבאט דיס אינסטד אוף טוקינג אבאט וואט איז לייק טו סטנד אינטייד אוף א גז -

(איך אומרים תא? תא גז?)

פול: Gas chamber?

אני: יה.

פול: And how was it?

אני: פריטי סאקס.

פול: I'm sorry.

אני: איט'ס אוקי. יו דונט ניד טו.

פול:

אני:

פול: Can you just stay here for a bit?

אני: פור וואט?

פול: I want to show you how sorry I am.

אני: נו, פול, איי לוסט מיי מוד.

פול: So maybe you just can... take off your shirt and let me look at you?

(נשימה)

אני מורידה את החולצה

(נשימה רטובה)

כתוב עליה "לזכור ולא לשכוח"

פול: Thank you.

למה בכלל לזכור ולא לשכוח?

(נשימה עמוקה)

לשכוח נשמע לי הרבה יותר טוב

15.

קול מוזר: איך את?

אני: מה?

קול מוזר: איך את מרגישה?

אושוויץ-ביקרנאו, יום 4, הולכים לאורך מסילת רכבת שמצדה השמאלי הלכו אנשים למוות ומצדה הימני לחיים

ג'וני: אחרי מה שקרה עם הפולנייה וזה...

אני:

ג'וני: נו, את ממש היית שם. ראית אותה, כזה בין חיים למוות, מפרפרת מולך... זה ממש יכול להיות טראומתי.

אני: ג'וני -

ג'וני: מה?

אני: תרגיע.

יעקב: לאחר נסיעה של ימים ואפילו שבועות בקרונות בקר צפופים, הגיעו האסירים ששרדו את המסע לאימפריית ההשמדה הגדולה ביותר שנבנתה על אדמת פולין -

ג'וני: מה...? בסך הכל דואג לך.

אני: אני בסדר גמור, תודה.

יעקב: אמנם אנחנו יודעים שלכאורה מי שנשלח לצד הימני נידון לחיים ולא למוות, אבל לא נשכח שלא באמת מדובר פה בחיים -

ג'וני: גם הפולנייה... בסדר?

אני: זה באמת מעניין אותך?

ג'וני: ברצינות את שואלת? מה, בטח. אני אדם עם ערכים. חשוב לי הזולת.

אני: פולנייה זה זולת?

ג'וני: לגמרי זולת.

יעקב: באושוויץ 1 היו מה שנקרא "בתי חולים", שם בין היתר בוצעו ניסויים בבני אדם שכללו עיקור -

ג'וני: באמת, זה לא רק אני. זה חשוב לכולם לדעת שהפולניה בסדר.

אני: מי זה כולם?

ג'וני: כזה, את יודעת...

אני: החברים שלך?

ג'וני: כן, הבנים.

אני: אני בטוחה שזה חשוב להם.

ג'וני: נו מה, ברור.

יעקב: ... ביצוע פעולות כירורגיות ללא הרדמה -

אני: אתה חושב שבגלל שאני מורה אז אני גם טיפשה?

ג'וני: מה?

אני: אני מבינה בדיוק מה אתה והחברים שלך עושים.

ג'וני: מה אנחנו עושים?

אני: אתם חושבים שאתם יכולים לחרטט אותי שיש לכם ערכים ושיאכפת לכם מאיזו פולנייה כשאני רואה איך אתם מעבירים את רוני מאחד לשני כל המסע כאילו היא איזה צעצוע שלכם.

ג'וני: על מה את מדברת?

יעקב: ... הזרקת חומרים רעילים -

אני: יש לי עיניים! אני רואה אתכם איתה! את כולכם! באוטובוס, במחנות השמדה, בחדר במלון -

ג'וני: את חושבת שעשיתי משהו עם רוני בחדר במלון?

אני: אני בטוחה שעשיתי, אני רק מקווה שאתה יודע מה זה קונדום.

ג'וני: יש לי חברה.

אני: זה קשור?

יעקב: ... חשיפה ממושכת לקור קיצוני -

ג'וני: את חושבת שזה מה שאני עושה בזמן המסע לפולין? מה, את נורמאלית? אני בחיים, אבל בחיים לא הייתי עושה דבר כזה. סבתא שלי עמדה ליד המסילה הזאת כאן. אני פה בשבילה, לא בשביל לזיין. סליחה.

יעקב: ... הריגת תאומים כדי לבצע נתיחה והשוואה בין האיברים -

ג'וני: היא באה אליו בלילה הראשון בוכה. חשבתי שבטח היה לה קשה לראות את הכיכר שהיו שולחים לה השמדה. פתאום היא מתקרבת אליי, מתחילה לגעת בי, להתפשט. ישר העפתי אותה ממני. ואז את נכנסת. חשבתי הולכים להעיף אותה מפה על טיל באותו ערב. אין לה בכלל קשר לשואה. סתם באה לפה להזדיין.

אני: ומה עם כל החברים שלך?

ג'וני: אני אחראי לכולם פה? אם הם רוצים לזרום איתה, שיהנו. אבל אין לנו שום דיבור עליה או משהו כזה. סתם ילדה חרמנית.

30

32

34

(מחפשת את רוני בין כל האיברים)

(החברים)

(האסירים)

(התלמידים)

שרון: את סיפרת משהו ליואב?

יעקב: ... קמים כל יום בין ארבע לחמש ומתייצבים בחוץ לעמידה ממושכת -

שרון: את סיפרת לו משהו?!

אני: מה?

שרון: מה זה היה אתמול שאמרת לי?

אני: מה אמרתי לך?

יעקב: ... לעיתים גם בקור קיצוני, לספירת בוקר -

שרון: שלא הצלחתי להגן עליו.

אני: שרון, אני ממש מצטערת, אני לא הייתי צריכה להגיד לך את זה.

שרון: את סיפרת לו משהו?

(יעקב נושם לי באוזן נשימה רטובה)

שרון: תעני לי.

(ועוד אחת)

אני: לא סיפרתי לו כלום.

יעקב: ... עבודות פרך עד שעות הערב המאוחרות -

אני: אבל את צריכה לספר לו. הוא צריך לדעת על אבא שלו.

שרון: הוא לא צריך לדעת כלום, הוא צריך לגדול בלי עוד טראומות.

(לא לבקר הורים על החינוך של הילדים שלהם. לא לבקר הורים על ה -

אני: את לא יכולה להעלים טראומות, את לא יכולה לצפות שהכל יהיה בסדר בלי לטפל בהן, אבא שלו מת, הוא חושב שהוא היה גיבור והוא צריך להיות גיבור כמוהו אז הוא הולך לקרבי למרות שהוא מת מפחד מזה, אין לו שום חברים פה, ואני לא יודעת מה צריך לקרות כדי שתביני שעשית טעות ואת צריכה לקחת אחריות ולתקן אותה, כי את אמא שלו.

(יש לי קצת להקיא)

שרון: בגלל הרשלנות שלך אישה נדרסה למוות אתמול. איך את מסוגלת להתיימר בכלל להבין בחינוך או בילדים?

קולטת בזווית העין את אפרים כמעט נופל על שרידים של ביתן הרוס

30

32

34

36

הוא בשנייה היה יכול למות עכשיו אבל זה לא נראה ממש איכפת לו

30

32

34

36

הוא בטח רק מחכה לראות את בית ילדותו בורשה ואז הוא יוכל למות בשקט

אודי: אז חשבתי שאפשר לעשות את זה עכשיו.

אני: מה לעשות?

יעקב: ... מרק דליל עם לחם יבש ומעט קליפות תפוחי אדמה -

אודי: באיזה ביתן הוא היה?

אני: מי?

אודי: סבא שלך.

יעקב: ... ללכת לשירותים פעמיים ביום בלבד עם עוד (בלחש) עשרות אסירים במקביל -

אני: ביתן 7.

אודי: אוקי, אז ככה - בואי נביא את כולם מחוץ לביתן 7, ותספרי להם בדיוק את מה שסיפרת לי אתמול, אני יודע שזה לא הרבה, פשוט אני חושב שלחוויה היוזואלית יש ערך ש -

אני: אודי, אין לי מה לדבר על זה, מה אתה לא מבין?!

(נשימה)

אודי: מה קורה לך?

אני: אתה חושב שהיא נהרגה בגללי?

אודי: מי?

אני: אתה יודע מי.

אודי: אנחנו לא יכולים לדבר על זה.

אני: אודי, אנחנו היינו שם. אנחנו יודעים שהיא מתה.

אודי: אל תגידי את זה יותר! אף אחד לא יכל למנוע את זה. הנהג הזה סתם שקרן. וזאת פעם אחרונה שאת מדברת על הנושא הזה.

30

32

34

36

אודי: הבנת?

30

32

34

36

יעקב: ... "הסאונה" - תחנת ניקוי וחיטוי.

30

32

34

36

יעקב: הנאצים הפכו אותן ל(בלחש)- תת אדם

רוני: אני עשיתי משהו?

אני: את עושה ממני צחוק?

רוני: מה?

אני: את מבינה שיכולתי להעיף אותך מכאן עוד בלילה הראשון?

רוני: זה בגלל מה שהיה אתמול בחזור ממיידנק?

אני: זה בכלל מה שהיה אתמול בחזור ממיידנק, ולפני יומיים בחזור מטרבלינקה, ובטקס בטרבלינקה, ובחדר במלון בלילה הראשון, ובתחנת דלק -

רוני: אני לא מבינה מה זה אומר -

אני: זה כל הפעמים ששמרתי עלייך למרות ששיקרת לי.

רוני: אני לא שיקרתי לך.

אני: את אמרת שאת לא תעשי יותר כלום ואת עשית!

רוני: למה את צועקת עליי?

(כי בגללך נהרג אתמול בן אדם)

(כי בגללי נהרג אתמול בן אדם)

(כי בן אדם עכשיו מת וזה בגללי)

(כי רציתי לשמור עלייך מאוד)

(כי רציתי לשמור עלייך מהבנים בשכבה)

(כי גרמת לי לחשוב שאת ילדה מתוסבכת שמנצלים אותה)

(כי הייתי צריכה לדווח עלייך בלילה הראשון ולהעיף אותך מפה קיבינימט)

אני: כי אני מורה! בגלל זה אני צועקת! כי אני מורה! וזה מה שמורים עושים!

רוני:

אני:

רוני: את רוצה להעיף אותי מפה?

אני: כן!

רוני: אז תעשי את זה. אמרתי לך כבר.

אני: אוקי. אני הולכת להתקשר לשמוליק.

רוני: ואיך תסבירי את זה שידעת על הכל ולא דיווחת קודם?

אני: אני לא אסביר.

רוני: אז הוא יכול לפטר אותך.

אני: את חצופה ברמות. וזאת עוד סיבה בשבילי להתקשר אליו.

רוני: רגע.

אני:

רוני: אני לא יכולה שיהיו לי הערות משמעת. ינפו אותי על זה משחקים ברגע.

אני: אז כן איכפת לך?

רוני:

אני: למה לא חשבת על זה קודם?

רוני: למה לא חשבת על להעיף אותי קודם?

אני:

רוני:

אני:

רוני: יכולת לעשות את זה כבר בלילה הראשון וזהו.

אני: נראה לי שחשבתי שאת קצת כמוני.

רוני: אני לא.

אני: אני יודעת.

רוני:

אני:

רוני: אפשר להגיד לך משהו לפני?

אני: כן.

רוני: רצית לדעת למה באתי לפה.

אני: לטיול שורשים?

רוני: את יכולה להיות מורה נורמאלית רגע? אני מנסה להגיד לך משהו.

אני:

רוני:

אני: נו.

רוני: יום לפני שטסנו לפולין יואב שלח לי הודעה. הוא כתב שהוא הולך להתגייס לקרבי והוא מפחד למות כמו אבא שלו. היה לי עצוב לראות אותו יושב לבד בהפסקות מאז מה שקרה לו, אז התחלתי לשבת איתו לפעמים. לא ממש היינו חברים אבל חשבתי שהוא צריך להיות עם מישהו אז באתי אליו הביתה כשקיבלתי את ההודעה. ראיתי אותו שוכב במיטה. היה היה נראה נורא. בחיים לא ראיתי אותו ככה, גם לא בהלוויה של אבא שלו. אז נתתי לו חיבוק. ואז הוא פשוט לא שיחרר.

אני:

רוני:

אני: הוא עשה לך משהו?

רוני: כן.

אני: מה הוא עושה?

רוני: אני לא יודעת. לא עשיתי את זה לפני.

אני: הוא הכאיב לך?

רוני: כן.

אני: אז למה באת לפה אחר כך?

רוני: רציתי.

אני: מה רצית?

רוני: להיות פה.

אני: איתו?

רוני: כן.

אני: למה?

מסתכלת קדימה.

רואה זוג הורים פולנים אוחזים בידיה הקטנות של ילדה בשמלה אדומה.

היא עוברת מולנו על רקע ביתן חצי הרוס בגוון חום-שואה.

אני: סיפרת על זה למישהו?

רוני: לא.

אני: ואת לא רוצה לעשות את זה?

רוני: ממש לא. אני רוצה לשכוח מזה כשנחזור לארץ וזהו.

אני: זה לא באמת עובד ככה.

רוני: אני צריכה שזה יעבוד ככה. אני לא יכולה שיגלו על זה ויחשבו שאני דפוקה.

אני: אף אחד לא יחשוב שאת דפוקה.

רוני: הצבא יחשוב שאני דפוקה. את חושבת שאיכפת להם אם את דפוקה באשמתך או לא באשמתך? הקב"א ירד לי אוטומטית.

אני: אז את לא רוצה לדווח על זה.

רוני: ממש לא. וגם את.

אני:

רוני: באמת. זה יהרוס לי את החיים.

אני: זה לא.

רוני: זה כן. לא סיפרתי לך את זה כדי שתהרסי לי אותם בעצמך.

אני: רוני, אני... יש לי חובת דיווח על מקרים כאלה.

רוני: יש לך חובת דיווח על הרבה דברים שלא דיווחת עליהם עד עכשיו.

(נשימה)

רוני: אני צריכה שלא תספרי לאף אחד.

(נשימה)

רוני: תבטיחי לי שלא תספרי.

(נשימה)

רוני: תבטיחי!

אני: בסדר. אני לא אספר.

(היא מוציאה מהכיס קופסת סיגריות ומניחה אותה צמוד ליד שלי)

אני: באמת נראה לך שאת נותנת למורה שלך סיגריות?

רוני: ממש לא. אני פשוט משאירה פה את מה שנשאר כדי להראות לך שהפסקתי.

אני:

רוני: את יכולה לזרוק את זה אם את רוצה.

מסתכלת קדימה.

הילדה עם השמלה האדומה עדיין שם.

היא עומדת ליד שלט קטן עם המספר 7.

אודי: זה המקום נכון?

אני: איזה מקום?

אודי: זה הביתן של סבא שלך, ביתן 7.

30

32

34

36

37

תלמידים מתקדמים לעברי בצעדים ענקיים.

אודי: יש לנו כאן איזה 3 דקות כדי שתספרי להם.

1

2

3

4

5

סיגריות שנמצאות בקופסה בתוך הכיס שלי.

אודי: עכשיו זה הכי מתאים, הם לפני הפסקת פיפי.

אפרים יושב בצד. הוא לא מסתכל עליי.

שרון עומדת לידי. יש לה מבט קר.

(נשימה)

30

32

34

36

37

תלמידים מתיישבים מולי ונועצים בי מבט.

מסתכלת על אפרים.

הראש שלו מוטה הצידה.

הוא מרייר.

או שהוא מת.

1

2

3

4

5

סיגריות שנמצאות בקופסה בתוך הכיס שלי.

אני נראה לי חוזרת לעשן.

מגיע לי אחרי המסע הזה.

אודי: נו?

אני: מה לספר?

אודי: את מה שסיפרת לי באוטובוס.

(נשימה)

הילדה עם השמלה האדומה.

היא גם נועצת בי מבט.

למה הביאו אותה לכאן?

היא יודעת מה קרה פה?

אודי: אנחנו מחכים.

גם לי הייתה שמלה כזאת כשהייתי קטנה.

סבא קנה לי.

הוא הלביש לי אותה אחרי המקלחת.

(נשימה)

הוא יושב בצד ומרייר.

הפנים שלו. מקומטות ומכוערות.

הוא אמר שהם לקחו אותה ממנו כשהוא חיבק אותה.

קרעו לו אותה מהידיים.

(נשימה)

30

32

34

36

37

תלמידים יושבים מולי ונועצים בי מבט.

מתחיל להיות לי רטוב.

אדום זה באמת צבע נורא בולט על רקע חום-שואה.

שפילברג הבן זונה ידע מה הוא עושה

אודי: תספרי כבר, אין לנו עוד הרבה זמן.

הריר שלו נוזל לי על המצח.

אני צריכה להגיד לו תודה על השמלה.

אודי: התלמידים רוצים לשמוע.

התלמידים מתופפים על החלונות וצועקים. הם מתופפים על החלונות וצועקים.

30

32

34

36

36

איפה 37?

יואב.

הוא יושב בצד.

הוא זה-JBL האדומות שלו.

הוא מסתכל על משהו.

לא עליי.

על מישהי.

לא עליי.

הוא מסתכל על רוני.

אודי: הם כבר מתים להפסקה, תספרי.

הוא מסתכל על יד שנוגעת ברוני.

היד מנסה להוריד מרוני את השמלה האדומה.

יד מקומטת. מלאה בריר. הם לקחו לו אותה מהיד הזאת.

קרעו לו אותה מהידיים.

יש לנו עוד 2 דקות גג, תספרי.

הוא מוריד את המכנסיים שלו ומתחיל לשפשף.

הוא תמיד אמר שהוא היה צריך לחבק אותה יותר חזק.

ויותר חזק.

ויותר חזק.

עוד דקה.

היא מנסה להיאחז בשמלה אבל היד המקומטת יותר חזקה ממנה.

הוא עוצם עיניים ונוזל לו ריר מצד ימין של הפה.

העור שלי מצטמרר מהיד הקרה והמקומטת שלו.

בום.

50 שניות.

אורן בר-אור. שחר בן טוב. איתי פישר.

אני לא יודעת של מי היד הזאת.

יובל שטרן, עומר טל, אלון שמש, שחר מזרחי, עידן עוז, רועי כץ.

בום.

40 שניות.

הם מתופפים על החלונות וצועקים. כולם מתופפים על החלונות וצועקים.

(נשימה)

אדם פרל, מיכאל זיו, ליעד רוזנפלד, אדם יטיב, גיא לביא, יאיר שומרון.

הוא משפשף יותר מהר.

תומר אילן, דניאל שחר, איתמר בן-זקן, רן נחום, נדב קפלן, אופיר פרץ, ליאור חיון.

ויותר מהר.

בום.

30 שניות

(נשימה)

אמא אמרה להגיד לסבא תודה על השמלה.

אני לא רוצה להגיד לסבא תודה. אני לא רוצה להגיד לו תודה.

אני לא רוצה שום שמלה.

אני רק רוצה להפסיק לשמוע את הנשימות הרטובות שלו בתוך האוזן שלי.

אני רק רוצה שהוא יפסיק.

בום.

20 שניות

פתאום הוא מסתכל עליי.

הוא נושם.

הוא לא מת.

בגללי הוא לעולם לא יחזור לבית ילדותו בורשה.

בגללי הוא לא יוכל למות בשקט.

בום.

10 שניות

אליהן אשר, ניר מגן, אור שפירא, דור לייבוביץ', נבו צור, איל נרקיס, דביר בשן, דולב וייס, ליאם רונן, אלעד עטרי, אביב גרין, אסף מלמד, סער רביד, אליעד עמר, אמיר קרביץ, בן מושיוף, דן תמרי, עמיחי טפרברג, יונתן ג'וני טייכר, יואב ברק.

(נשימה)

פאק

זכרתי את כל השמות

אני מורה בת זונה

וגם שפילברג

בן זונה גדול

פשוט תספרי!

אני: היא מתה. הפולנייה מתה. היא מתה ישר אחרי שהאוטובוס פגע בה. לא היה לה סיכוי. אני מצטערת. אני פשוט הייתי חייבת כבר -

(שקט)

(אודי מוציא את התלמידים להפסקה)

(שרון מתקדמת לעברי צעד קטן ולוחשת -

שרון: למה עשית את זה?

אני: זה היה או זה או להקיא באמצע בירקנאו.

שרון:

אני:

שרון:

אני:

שרון: את יודעת, אני לא חושבת שאת צריכה לחנך.

אני: אני יודעת. תכף תביני למה גם את לא.

16.

איגרת למורים

מורים יקרים,

כפי שהובא לידיעתכם בעל פה, אנו נאלצים להפסיק את המסע עקב דיווח שהגיע מצד הפרמדיקית אודות עבירה פלילית חמורה שביצע אחד התלמידים טרם ההגעה למסע.

הפרמדיקית נאלצה לחזור לארץ באופן מיידי מסיבות אישיות, ומאחר ולא עלה בידינו למצוא איש רפואה מחליף ועל מנת למנוע פאניקה בקרב ההורים גם בהתייחס לעבירת התנועה שאירעה אמש, אתם מתבקשים לתווך לתלמידים את סיום המסע.

בנוסף, אני רוצה ליידע אתכם, שלאחר שיחות עם גורמים רלוונטיים, התגלה כי רכז השכבה ואחת המורות נהגו ברשלנות מקצועית שתרמה באופן משמעותי לאירוע עבירת התנועה. לאור התנהלות רשלנית זו, בית הספר החליט להפסיק את העסקתם באופן מיידי.

את רכז השכבה תחליף ממלאת המקום, הגב' רחל סגל.

תודה על שיתוף פעולה ומלאכה חינוכית מופלאה,

מר שמואל (שמוליק) ברקוביץ',

מנהל בית הספר.